

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΊΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον,
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν ἱλαρθενῶντων

Ἑτος χίλια καὶ ἐνληκόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ με μάντεις εὐαιώνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσξιμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ὅτ' ὡ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μετὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ Δεκαμβρίου,
μηνὸς μας σωτηρίου.

Χίλια καὶ ἑξήντα δύο καὶ τρακόσα,
δράσις τῶν ἐκλογῶν φρενητώσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Τώρα ποῦμαστε μεγάλοι
κάτω κάτω τὸ κεφάλι
ἵστοι Κοβούργου τοὺς στρατοῦς.

Α.

Π.—

Τι κυττάς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ;
αὔριον Κυριακή,
νέος εὐκλείης ἀγῶν
σωτηρίων ἐκλογῶν.

Νέας ἐκλογῆς ἡμέρα,
μεγαλὸν ἢ Βουλγαρία,
βρόντοι φθάνουν ἀπὸ πέρα
καὶ μουγγρίζουνε θεριά.

Κι' ἡ Πατρίς Ἑλλάς συγκαίρει
τοὺς σφαγεῖς καὶ τοὺς βαρβάρους,
μὲ σφαιρίδια ὅτ' ὡ χέρι
χαιρετοῦμε τοὺς Βουλγάρους.

Ἵκρόρπισαν δαφνῶν κλωνάρια,
βγαίνουν γέροντες ἐστὴ μέσῃ
καὶ φωνάζουν ἐκλογεῖς.

Δρὸ πολέμων παλληκάρια
κάνουν τόπο, κάνουν θέσι
ἵστοι Δοξάτου τοὺς σφαγεῖς.

Ἀγῶν κάλπης ξημερώνει
καὶ ταῦτί μας δὲν ἰδρώνει
ἀπὸ τόσους κοπετούς.

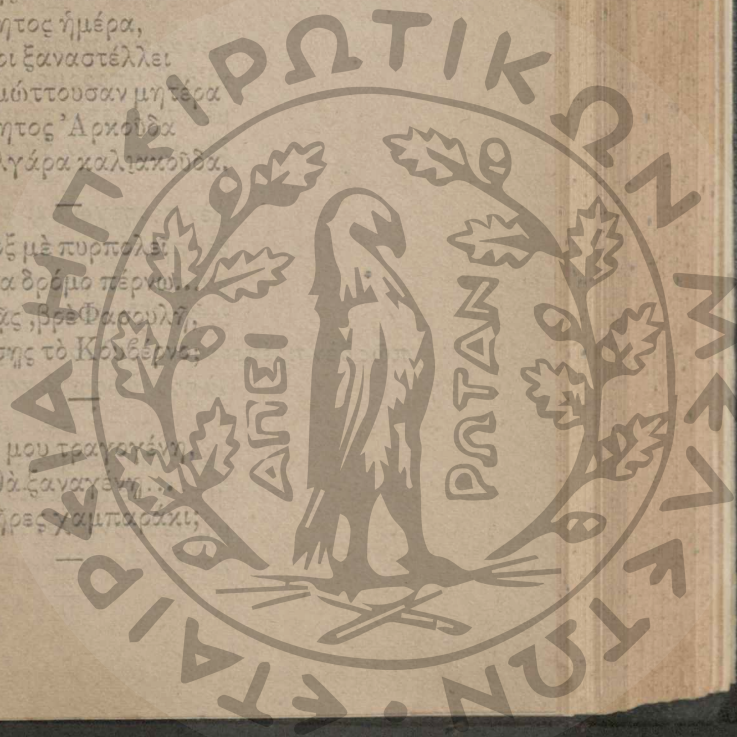
Βρὲ καλῶς ἵστους, βρὲ καλῶς ἵστους,
τοὺς ἱποτικούς, τοὺς λφστους,
ποῦ μᾶς ἄφησαν ἐκθάμβους
μὲ τοὺς νέους τῶν θριάμβους.

Δόξα μας νὰ μᾶς πατήσῃ τὸ Βουλγάρικο ποδάρι,
γειὰ χαρά τους, γειὰ χαρά μας,
ἔπου στέλλουν καὶ σιτᾶρι
νὰ χορτάσουν τ' ἄντερά μας.

Ἐκλογῆς ἐπανατέλλει
περιλάλητος ἡμέρα,
καὶ σιτᾶρι ξαναστέλλει
ἵστὴν λιμώττουσαν μὴ τέρα
πολυφίλητος Ἀρκούδα
καὶ Βουλγάρικα καλὰ κοῦδα.

Νέα φλὸξ μὲ πυρπολεῖ
καὶ ὁλοένα δρόμο πέρνει
δὲν θὰ πᾶς, βρὲ Φασουλῆ,
νὰ ψηφίσῃς τὸ Κοβούργου.

Ἀδελφέ μου τραγαλένι,
ἐκλογὴ θά ξαναγάνῃ,
δὲν τὸ πῆρες χαμπουάνι,

Ρίξε μ' ἐνθουσιασμούς
καί 'στούς δρόμους συνδυασμούς
ἐνός κι' ἄλλου Δημητράκη.

Κι' ἂν δὲν θέλῃς, ἀδελφέ μου,
ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πολέμου
νά τινάξωμε τὰ κώλα.

Τρέξε γιὰ τὴν ἐκλογὴν
αὐριον μὲ τὴν αὐγὴν,
ποῦναι καὶ τ' Ἀη Νικόλα.

Ἐτοῦ μηνὸς αὐτοῦ τῆς ἔξῃ
ποιὸς αὐτός, ποῦ δὲν θὰ τρέξῃ
νά ψηφίσῃ 'στὰ σωστά του
τοὺς προστάτας τοὺς σωτήρας,
ποῦ χουν πάθει μὲ τὸ γῆρας
καὶ τὴν νόσον τοῦ προστάτου;

Ποιὸς ἀλήθεια πατριώτης
σὺν γενναίῳ στρατιώτῃ
μὲ τὰ μούτρα δὲν θὰ πέσῃ
'στούς ἀγῶνας τοὺς μεγάλους,
καὶ δὲν θὰ ψηφίσῃ κι' ἄλλους
Ἑθνικοφρονες μὲ φέσι;

Πᾶς ἀγὼν δὲν ἐμαράνθη,
ἦθ' ἢ μὴ ζητῇτε ξένα...
τῆς Ἑλευθερίας τ' ἄνθη
εἶναι δῶρα τῶν καλῶν,
ποῦ πληθαίνουν φυτρωμένα
μὲς 'στὰ σπλάχνα τῶν γυπῶν.

Β.

Φ.—

Κι' ἐγώ, γέρο κουνενέ,
ἀπεργίαν θὰ κηρύξω,
μὴτε 'στὸ χι καὶ 'στὸ ναί
το κουκί μου δὲν θὰ ρίξω.

Βούλγαρος χορεύει μπρὸς μου
καὶ μοῦ φαίνεται ἑναγὲς
μὲς 'στὸν χαλάσμὸ τοῦ κόσμου
ἐμεῖς νάχωμ' ἐκλογαίς.

Δὲν ἀκούω παρακάλια
κι' ἀπὸ μπρὸς μου κι' ἀπὸ πίσω...
μὲς 'στ' ἀμέτρητά μας χάλια
δὲν θὰ πάω νά ψηφίσω.

Δὲν προσέχω καὶ σ' ἐκεῖνα,
δὲν προσέχω καὶ σ' αὐτά,
καὶ σὲ κάθε μας κηφήνα
ξεφωνίζ' ὀρθὰ κοφτὰ

πῶς δὲν πρέπει νά προσμιένουν μὴτε φίλοι καὶ 'θικοί μου
νά τοῦς δώσω τὸ κουκί μου.

Δὲν σκουντεϊέμαι, δὲν σκουντῶ
μπρὸς σὲ τμήματα, κενέφη,
μὴ μὲ πέρνῃς 'στὸ κοντὸ
καὶ δὲν ἔχω διόλου κέφι.

Κι' ἂν ἀγῶνων καλλινίκων
ἐξαφίς μὲ πυρπολῇ,
αὐριον κι' ἐγὼ κατ' οἶκον
θ' ἀπομείνω, προσφιλή.

Ὁχι, δὲν θὰ δῇς κι' ἐμένα
ὕποψήφιον κανένα
μὴ στιγμὴ νά πλησιάσω.

Καὶ θὰ σοῦ παρουσιάσω
βιβλιάριο λευκό,
πάναγνο, παρθενικό.

Χάσκω σήμερα σιγῶν,
καὶ μακρὰν τῶν ἐκλογῶν
τοὺς θριάμβους μεγάλων
κάθε σεβαστῆς ἀντίκας,
καὶ τὰ γόνατά μου κλίνω
μπρὸς 'στῆς Βουλγαρίας τὰς νίκας.

Μὴ καὶ σὺ σὲ κάλπαις πᾶς...
ψέλνει Βούλγαρος παπᾶς
καὶ συχώρια μᾶς διαβάζει.

Κι' ἐκεῖ πέρα 'στὰ Βιτώλια
τὴν γαλάζια μας τὴν δόλια
Βούλγαρος τὴν κατεβάζει.

Ἀνατρέπει καθεστῶτα
τῆς Ἀρκουδάς ἡ λαλιά,
καὶ ποδοπατεῖ σὺν πρώτα
κι' Ἑκκλησίαις καὶ Σχολαίᾳ.

Νέα πανηγύρια κάνει
περιώνυμος φυλή,
'πῆραν καὶ τὴν Δοϊράνη,
'πῆραν καὶ τὴν Γευγελή.

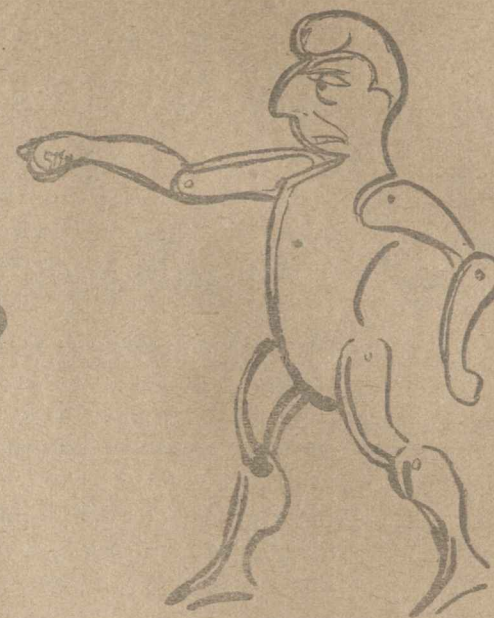
Τοὺς Βουλγάρους βλέπων μόνον
δὲν μετέχω τῶν ἀγῶνων
τῆς παρούσης ἐκλογῆς.

Κι' ἄρματα βαρεῖα κρατῶ
μόνο γιὰ νά χαιρετῶ
τῆς Ἀρκουδάς τοὺς σφαγαίς.

Τούτων σήμερα φρουρὸς
'στούς βωμούς των θυσιάζω,
καὶ λεβέντης λιγερὸς
ὅπλα τοὺς παρουσιάζω.

Τούτων ἄθλους μεγάλων
μ' ἑνα πάθος περισόν,
σκουζῶ 'στὴν διαπασών:

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μ' εὐγένεια καὶ τρόπο
κάνετε σ' ἐκεῖνους τόπος.

Σκουζῶ κ' ἀπὸ τὸν δρόμο κ' ἀπὸ τὸν καφενέ:
ὄρσε λοιπὸν 'στῆς κάλπαις, καὶ 'στὸ χι καὶ 'στὸ ναί.

Μὲ ἀσυμβουλὴ τοῦ Φασουλή.

Μὴ σιμώνῃς σὲ κάλπαις ἀπάνω,
ποῦ κατάκαρδα θλίβουν τὸ Γένος,
ποῦ χουν μέσα τὸ πνεῦμα τὸ πλάνο
καὶ πλανᾶται λαὸς ναρκωμένος.

Ἕνας κόσμος τριγύρω χαλᾷ,
φλογοβόλα μᾶς σκιάζουν Ἡφαίστεια,
μαῦρος δαίμων ὀλέθρου γελᾷ
κι' ὀργιάζει μὲ δειπνα Θεόστεια.

Βλέπεις αἵματα γύρω περίσσια
κι' ἕνας κόσμος μουγγρίζει Ταρτάρειος,
κι' ἐκλογῶν ἀναγγέλλει μεθύσια
τῶν Ρωμηῶν ὁ λαὸς ὁ μακάριος.

Μὴ σιμώνῃς σὲ κάλπαις κοντὰ,
ὅπου δόξης ξεραίνουν δαφνώνα,
μὴτε πόθος κανεῖς ἄς κεντᾷ
ψηφοφόρους πρὸς κάλπης ἀγῶνα.

Μὴ σιμώνῃς σὲ κάλπαις, κανάρινα,
ποῦναι μόνος σκοπὸς τὸν ἡσυχαστῆνα,
καὶ βελάζουν τὰ ρητὰ τῶν τῶν λαγίων
μὲ κουδούναις σὺν πρὶν τῶν τῶν τῶν.

Μὴ σιμώνῃς 'στῆς κάλπαις ἐκείναις,
ποῦ δὲν βλέπουν τὸ δάκρυ τοῦ πόνου,
μὰ χορεύουν κοντὰ τὸν κηφήνα,
ὅπου παίζουσε λόρδα πρὸ χρόνου.

Μὴ σιμώσης ὅτῃς κάλπης τὴν φούρια,
λέγε μόνο γκουάρντα ἐ πάσσα,
ἔχουν σύμβολα τώρα καινούρια,
καὶ σπαθὶ γιὰ νὰ κόβῃ τὰ πράσσα.

Κι ὁ Λεβάντες παλεύει κι ἡ Δύσις,
μὰ παλεύουν κι οἱ δηὸ μας οἱ Μῆτσοι,
κι ἂν κανέννας σοῦ πῇ νὰ ψηφίσῃς
κύτταξέ τον καὶ λέγε του πρίτσι.

Μὴ μεθύσης καὶ σὺ πανευδαίμων
μὲ καμπόσους παληοὺς κουτσαβάκηδες,
μὴ μεθέξης καὶ σὺ τῶν πολέμων,
ποῦ σκαρόνουν οἱ δηὸ Δημητράκηδες.

Μὴ σιμώσης καθόλου, βρὲ χάχα,
σ' ἐκλογαῖς, ποῦ δὲν ἔχουνε χρώμα,
ποῦ γινῆκαν στὸ βρόντο μονάχα
γιὰ νὰ κἀνῃ κι ὁ Γούναρης κόμμα.

Μὴ κανεῖς σοῦ φλογίσῃ τὰ στέρνα,
μὴ τρελλὴ σὲ πλανήσῃ κραιπάλη,
πολυκέφαλα βλέπε Κουβέρνα,
ὅπου τρέχουνε δίχως κεφάλι.

Μὴ σιμώνῃς σὲ κάλπαις, μαγκούφη,
ποῦ περὶδοξον μέλλον μᾶς λένε,
καὶ τὰ χάγια μας κἀνουν πῶς κλαῖνε
Γραμματεῖς, Φαρισσαῖοι, Ταρτοῦφοι.

Μὴ καὶ σὺ τὴν γλωσσίτσα σου λύσης
καὶ σὲ κάλπαις σιμώσης, σαλιάρη,
ποῦ σοῦ λένε θεομὰ νὰ φιλήσης
τὸ λεπτὸ τῆς Ἀρκούδας ποδάρι.

Ἐκλογεὺς μὴν προβάλῃς ὅτῃ μέση,
μὴν ψηφίσῃς σὲ κάλπαις σὰν βῶδι,
ὅπου κρύβουν σαρίκι καὶ φέσι
κι ἐθνικὰ τῆς Τουρκιᾶς ιδεώδη.

Μὴ με βῆμα καὶ σὺ κατεπεῖγον
πλησιάσης σὲ κάλπαις Προέδρων,
κι ἔλα κλάψε μὲ πλήθη προσφύγων
ξηρανθέντας χειμάρρους τῶν Κέδρων.

Μὴ καὶ σὺ, Περικλῆ παρλαπίπα,
ποῦ κτυπᾷς τὴν κοιλίᾳ σου τὴν ἄσπα,
καμιγὰς κάλπης κυττάξῃς τὴν τράπα
καὶ ξαπλώσῃς τὰ δηὸ σὺν ξεράδια.

Σὰν γλεντζὲς μὴ βαρεσῇς βιολιό,
μὴν πηδᾷς σ' ἐκλογαῖς σὰν καὶ δαύταις,
ποῦ τὰ νέα τὰ κἀνουν σάλπιγξ
καὶ ξεθάβουν παληοὺς νεοφροδοῦτες.

Συγχαρητὲς ὅσον θεοὶ καὶ
πρὸς οὓς προσφύγετε ἡμῶν.

Συγχαίρομεν τὸν Τσάκωνα καὶ τὸν Δημητριάδην,
κι αὐτὸν κι ἐκεῖνον κάλλιστον ἥμῶν Ἀσκληπιάδην,
ποῦ γινῆκαν Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου,
ἐφ' ᾧ κι ἡμεῖς τοὺς κρίνομεν ἀξίους ἐγκωμίου.